

Den bedste beslutning jeg nogensinde har taget...

Jeg har aldrig drømt om at komme på efterskole, men da jeg var ved at være færdig med 9. klasse fik jeg lyst til det, og begyndte at overveje det.

En af mine helt store bekymringer omkring at starte på en efterskole, var hvad folk ville tænke om mig, og hvordan de ville behandle mig. Det at blive behandlet på lige fod med andre, var vigtigt for mig, idet mit mål med efterskole ophold var, at blive mere selvstændig og selvhjulpen.

Jeg fandt ud af, at hvis jeg skulle gå på en efterskole skulle den være kreativ, og jeg kiggede på en designefterskole, som jeg synes rigtig godt om. Det viste sig dog at de ikke var interesserede i mig, da de fandt ud af, at jeg var født med Rygmarvsbrok, og derfor krævede enkelte små hjælpemidler i hverdagen, så som privat toilet.

Jeg var til åbent hus på skolen, og rundt og se det hele, og det så rigtig godt ud det hele, men da vi senere kontaktede skolen for at forklare nærmere omkring rygmarvsbrok, og hvad det indebærer, så blev de meget afvisende, og de ville pludselig ikke have mig. Det skal lige siges, at de ikke engang havde talt med mig ansigt til ansigt, og derfor ikke havde grundlag for at afvise mig, de havde kun talt med mine forældre over telefonen.

Det var et kæmpe nederlag for mig personligt, og ligeledes for min familie, som bakkede mig 100 % op i, at komme på efterskole.

Jeg havde på daværende tidspunkt mistet gejsten fuldstændigt til at komme på efterskole, for jeg følte, at de bare havde trampet på mig, og mine følelser.

Men mine forældre gav ikke op, de gik straks i gang med, at lede efter andre designefterskoler i landet. og vi fandt en i Sønderjylland. (Højer Design Efterskole).

På dette tidspunkt var det ikke kun det om de ville have mig på skolen, som var et dilemma, men også om der var flere pladser, da vi nu var nået så langt hen, at tilmeldingsfristen var overskredet de fleste steder. Men de havde pladser endnu, og jeg blev inviteret ned og se skolen.

Da jeg så den vidste jeg, at jeg ville gå der. Forstanderne var søde og mindst lige så forargede over afvisningen fra den anden skole, som vi selv var. Jeg blev skrevet op og begyndte i august måned 2008 på skolen.

Jeg kom på et værelse med 3 andre piger, som kom fra nær og fjern, to fra Vestjylland og en fra København.

Jeg var meget nervøs for at møde dem, fordi der er så mange ting man er nødt til at vide når man skal bo sammen. De skulle høre om mine benskiner, mine "toiletvaner", og køretøjer (kørestol og mini crosser).

Jeg har gået på samme skole de sidste 9 år inden, og det var derfor meget længe siden, at folk havde undret sig over de ting, som jeg nu skulle til, at indvie en hel skole i.

Til min lettelse var pigerne rigtig søde, og de første par dage talte vi slet ikke om det, da dette også ville være unaturligt. Folk gik og kiggede lidt, og flere kom hen til mig for at høre hvad det var for noget alt sammen, og jeg kunne derfor snakke med folk om det lidt på tomandshånd, og det synes jeg var meget bedre end, at stille mig op i en stor forsamling, så kan folk også bedre få svar på, lige netop det de undrer sig over. Og med hensyn til værelseskammeraterne, mine "roomies" så kom det hele helt naturligt. Efterhånden som der opstod situationer, snakkede vi om det. Vi blev hurtigt meget fortrolige, og jeg havde derfor ingen problemer med at tale med dem om tingene.

Men jeg var stadig god til at skjule ting. Katetre etc. så de ikke ville blive helt skræmt væk.

Jeg fik de bedste veninder i løbet af det år, og man bliver så selvstændig, og moden af det, at jeg aldrig ville have undværet det.

Man bliver så tæt knyttet fordi man er sammen døgnet rundt, og gør alt sammen. Sover, spiser, gør rent, vasker tøj, hygger, skændes osv.

Gennem det år lærte vi hinanden bedre at kende, end vi kender vores bedste veninder hjemmefra, og sammenholdet var utroligt.

Det er helt sikkert noget af det bedste jeg har gjort for mig selv. Der var opture og nedture, men sådan er livet, og opturene overstråler helt sikkert nedturene.

Nu efter jeg er kommet hjem igen ser jeg stadig en del af pigerne, og det er uvurderligt at have nogen tæt på sig, som kender en, og ens "hemmeligheder".

I løbet af året begyndte folk at sige, "Trine, vi ser dig ikke som handicappet, du er jo bare ligesom os", og "når man lærer dig at kende, ligger man slet ikke mærke til det længere".

Det er sådan nogen ting der giver en selvtillid, og da jeg ikke længere behøvede, at tænke så meget over mit handicap gav det mig plads til det sociale og det faglige, hvor jeg steg væsentligt i karakter, og på den måde også oplevede en personlig udvikling.

Denne oplevelse har givet mig så meget, og den vigtigste ting jeg nok har lært er, at hvis man vil opnå noget her i livet, så må man aldrig give op. Man møder modgang i livet, det kan ikke undgås, men man er bare nødt til, at fokusere på de positive ting, og komme videre.

Trine Hedegaard, Horsens